Legea tămăduirii

On Aprilie 08, 2010

Fii un om de mare caracter prin plasarea propriilor practici în zona unui eveniment menit să intre în conștiința oamenilor drept un punct critic ce poate fi evitat.

Nu regret că m-am aflat în acea zi în locul nepotrivit, fiindcă atunci, din fericire, am învățat o lecție prețioasă. Dar fac oare bine povestindu-vă ce chestie ciudată mi s-a întâmplat? Cred că da, fiindcă acea întâmplare nu face parte din acele lucruri pe care este mai bine să le trec sub tăcere.

Mă aflam într-un spital alături de unul din colegii mei cei mai buni din timpul facultății. Așteptam pe cineva. Aveam sentimentul că voi petrece toată ziua acolo, în sala de așteptare. Şi dintr-o dată, în timp ce mă pierdeam în gânduri, dintr-o cameră alăturată se auzi strigătul unui om, a unui pacient în agonie, un strigăt disperat venit parcă din adâncul sufletului: „Mai bine m-ai lăsa să mor ! ”

Credeam că pacientul e pe cale să-și dea viața, îmboldit de propria lui voință. Zeci de întrebări m-au covârșit, dintr-o dată, și cred că și pe colegul meu și pe ceilalți oameni din preajma noastră. Zeci de întrebări mi-au trecut prin minte, dar fără ca să le găsesc un răspuns.

Apoi, o liniște deplină s-a așternut, ca și cum pacientul și-ar fi dat duhul, iar ultimele sale cuvinte, spuse cu un ton care, de ce să nu recunosc, a cam băgat spaima în mine, au sunat mai degrabă ca un avertisment: „Fugi cât încă mai ai timp”.

Leadership: Poți să-ți reconsideri atitudinea față de sensul vieții prin formularea unei condiții de apartenență la o experiență de tipul "expunere la o situație de care îți e teamă nivelul tău de anxietate", încât să-ți rezervi dreptul de a nu fi supus unei decizii automate cu caracter semnificativ?

O jumătate de ceas s-a scurs în așteptare, o așteptare terifiantă, în care nu am putut decât să-mi imaginez cele mai negre scenarii, apoi ușa camerei s-a deschis. Doctorul, cuprins de o stare de liniște interioară, ieși din cameră și căută cu privirea o anumită persoană.

Chiar în acel moment, o doamnă de vârstă mijlocie, prea adânc însuflețită de zelul credinței, dar cu inima bătând să-i spargă pieptul, se ridică imediat în picioare. Starea în care se afla aruncă un văl de tristețe asupra mea și a celorlalți din jur.

- Timp de două ore m-am rugat lui Dumnezeu, din adâncul inimii. Spuneți-mi vă rog, în ce stare se află soțul meu?

Doctorul, observând zdruncinările sufletești ale femeii, simțind cum sângele îi clocotea în vene, se grăbi să-i răspundă, pentru a nu-i întuneca și mai tare spaima ce-o resimțea în adâncul ființei ei:

- Nu aveți de ce să vă faceți griji. Soțul dumneavoastră este acum în afara oricărui pericol. Mâine se va putea întoarce acasă.

Vă mărturisesc sincer că niciodată n-am văzut un om mai fericit. Clipa așteptării fu cea mai cumplită pentru inima acelei doamne, în care fiecare secundă o lovea ca un ciocan de plumb. Dar la aflarea veștii că soțul ei este bine, că a fost vindecat complet, totul în ea s-a trezit la viață. Sensul vieții ei părea evident: voia să-și trăiască fericirea alături de soțul ei.

Am reușit să-mi rezerv dreptul de a nu mă arunca în vâltoarea unei decizii automate cu caracter semnificativ, deci nu am dat un verdict (moral) dur și nefavorabil acestei situații, nu am etichetat cu rea voință termenul „îngrijire spitalicească", prin faptul că am pus în prim planul conștiinței virtutea de a nu pune degetul pe rană, virtutea de a pune în acord sensibilitatea cu rațiunea de a nu trage concluzii înainte de a avea toate răspunsurile.

Leadership: Adopți o poziție de fragilitate față de impactul unor posibile "șocuri" externe, sub dominația aparenței unor divergențe în interpretarea unui rezultat care poate fi exprimat prin două moduri: ca un strigăt de disperare, sau ca un gest de influență?

Cel mai greu lucru pentru un doctor este să stabilească diagnosticul just al pacientului și să definească boala de care acesta suferă. Iar odată ce a făcut acest lucru, esențial este acordarea tratamentului corespunzător. Doctorul trebuie să consulte pacientul, să depisteze particularitățile bolii raportate la bolnav, căci nu există durere fără cauză. El poate da impresia de fragilitate în ce privește calitatea și profesionalismul serviciilor de îngrijire pe care le furnizează dacă emite un răspuns de alertă în fața unor situații incerte. Fapt ce poate fi perceput ca un fel de strigăt de disperare a omului care e pe cale de-a scăpa definitiv de tortura unor gânduri dureroase. În medicină, așa ceva nu este admis.

Pe cine se sprijină toate nădejdile pacientului? Pe cine se sprijină speranțele unui bolnav? Evident pe priceperea doctorului. Rolul doctorului, misiunea lui cea mai importantă și totodată cea mai dificilă, este să facă tot ce-i stă în putință ca să-l vindece pe pacient, și nu să-l consoleze prin vorbe. Niciun om care suferă de o boală foarte gravă și este cuprins de o durere infernală nu ajunge să se însănătoșească complet și nici măcar parțial, doar dacă este consolat cu gândul că se va face bine.

Totodată, rezultatul pe care îl oferă medicul față de starea de sănătate a pacienților săi poate fi perceput ca un gest de influență dacă este exprimat ca o incertitudine privind diagnosticul sau tratamentul, fiindcă astfel el se pune în ipostaza de "eveniment major", dominând situația printr-o accentuare a stării de confuzie, de așteptare, de tensiune. Este o probă psihologică. În acest moment oamenii devin tot mai nerăbdători, așteaptă un răspuns pozitiv, dar în această stare de așteptare plină de emoții ei ar fi capabili să facă orice pentru ca vestea cea bună să ajungă la urechile lor. Este o luptă între puterea de "Dumnezeu" a doctorului și sensibilitatea oamenilor de rând.

Un pacient este cu adevărat fericit numai și numai atunci când ajunge să se bucure din nou de sănătate, nu atunci când doctorul îi insuflă gânduri pozitive. Degeaba încerci să încurajezi un pacient care suferă de dureri groaznice, acesta nu se va simți mai bine datorită cuvintelor tale pline de optimism și de speranță. Când un pacient îi spune doctorului: „Mai bine m-ai lăsa să mor", fii sigur că e cuprins de dureri atât de groaznice încât ori îl faci bine, ori nu. Încurajarea pacientului în momentele cele mai critice nu are nicidecum un efect spectaculos de vindecare totală. Totuși nu trebuie să minimalizăm nici puterea cuvintelor care au de multe ori efect complementar terapiei.

Leadership: Ai puterea de a crea sentimentul de obligație față de cursul unui eveniment care devine tot mai presant, luând în considerare toate complicațiile posibile ale unui "moment al adevărului"?

Rolul unui lider, misiunea lui cea mai importantă și totodată cea mai dificilă, este de asemenea, să facă tot ce-i stă în putință ca să "însănătoșească" pe deplin traiul oamenilor, nu

să-i consoleze cu vorbe încrezătoare și pline de optimism, nu doar să le făgăduiască fericirea în locul deznădejdii de care sunt cuprinși.

Oamenii urmează pe acel individ care are capacitatea să mânuiască lucrurile intangibile, adică pe acela care este capabil să caute în adâncul sufletelor lor, să simtă ceea ce simt ei și reușește să le redea fericirea. Numai cel care îi poate vindeca pe oameni, atât sufletește cât și trupește, oferindu-le sprijin moral dar și material, poate câștiga cu adevărat admirația, respectul și încrederea lor. Iar așa cum am spus de nenumărate ori, medicii sunt de departe singurii care au cea mai mare influență asupra oamenilor, de toate vârstele, de toate națiile, în orice loc s-ar afla.

Dacă ar fi să-mi imaginez liderul ideal, el ar fi fără umbră de îndoială aidoma unui medic. Un medic care să-și dea seama care este capacitatea de performanță a oamenilor, starea lor de sănătate și factorii care o influențează. Un medic capabil să-i țină pe oameni departe de orice fel de boală sau afecțiune (stresul, oboseala, lenea, insatisfacția, anxietatea, nervozitatea, etc), și să le redea vitalitatea. De asemenea cred că liderul ideal trebuie să aibă o capacitate analitică deosebită și să dispună de metodele de „terapie" adecvate, inclusiv de „terapie verbală" ca mijloc complementar.

Dacă arunci o privire asupra istoriei recente, vei vedea că oamenii ca Bill Gates, John D. Rockefeller, Thomas Edison, Michael Dell, se află în capul listei celor mai buni „medici". Ei au devenit giganți financiari, clădind imperii fabuloase, „însănătoșind" cât mai mult traiul oamenilor.

Madonna, regina necontestată a muzicii pop, se implică intens în acte de caritate îndreptate spre regiunile sărace ale Africii. Datorită ei mulți oameni sunt mai sănătoși și au o viață mai bună. Nu cred că Madonna a terminat facultatea de medicină, dar cu siguranță are aptitudini de tămăduitor, pentru că, prin implicarea ei constantă în ajutorarea oamenilor, a salvat mulți bolnavi de la moarte și a îmbunătățit traiul de viață al multor africani.

Momentul adevărului este sinonim cu acea forță a caracterului obținută numai prin experiența de a vedea suferința celorlalți drept un prilej de a-ți etala latura morală a personalității, cunoștințele avansate într-un domeniu, sarcina de a te purta cu multă afecțiune, și capacitatea de a discerne situațiile prin exercitarea discernământul autentic.

Legea tămăduirii se dezvăluie numai celor care știu să vindece sufletul omului înainte de a-i vindeca rănile trupului, considerând ca prim mijloc de comparație acel imperativ al devenirii: "Nu lua niciodată drept un afront la adresa propriilor convingeri ceea ce ți se prezintă ca unică opțiune într-un context fragil, de mare însemnătate."

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-tamaduirii.html